

SpecialBooX

© 2017 SpecialBooX, Zuid-Beijerland

www.specialboox.nl

Kinderbijbel

Tekst: Simone Foekens
Illustraties: Melanie Broekhoven
Ontwerp en vormgeving: SpecialBooX

ISBN 978-94-92482-30-3

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, kopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Kinderbijbel

Simone Foekens

met illustraties van Melanie Broekhoven

SpecialBooX

Inhoudsopgave

Oude Testament

De Schepping	12
Verdrietige dagen	16
Noach bouwt een boot	20
De toren van Babel	24
Abraham	26
Jakob	30
Jozef in de put	34
Jozef in Egypte	38
Mozes	42
De tien plagen	46
Jericho	50
Gideon	54
Simson	56
Samuel	58
David en Goliath	62
Koning Salomo	66
Elia	70
De genezing van Naäman	72
Jona en de vis	74
Daniël in de leeuwenkuil	78
Woordenlijst	114

Inhoudsopgave

Nieuwe Testament

Kerst	82
Jezus wordt gedoopt	86
Wonderen	90
Het schaap dat kwijt was	96
De vriendelijke vreemdeling	98
Goede vrijdag	102
Pasen	104
De Emmaüsgangers	106
Hemelvaart	110
Pinksteren	112
Woordenlijst	114

De toren van Babel

8 Heel vroeger spraken alle mensen dezelfde taal. Je hoefde geen Engels te leren of Frans of Russisch. Je kon gewoon met iedereen praten en iedereen begreep elkaar. 'Weet je wat?' zeiden de mensen in Babel. 'We zullen een stad bouwen. Daar kan iedereen in wonen. En we bouwen een toren. Een reusachtige toren. Zo hoog, dat hij tot in de hemel komt. Dan worden we beroemd! En we raken elkaar dan ook nooit meer kwijt, want zo'n hoge toren kun je natuurlijk overal vandaan zien.'

De mensen gingen meteen aan het bouwen. Ze bakten enorme stapels stenen. Ze sjouwden en bouwden. De stad groeide en de toren werd hoger en hoger. Wat waren de mensen trots op hun toren.

God zag hoe hoog de toren al werd. Het is genoeg geweest, dacht hij. Ik ga een eind maken aan die torenbouw.

Ineens sprak iedereen een andere taal.

'Goedemorgen.'
'Good morning.'
'Guten Morgen.'
'Bonjour.'

De mensen keken elkaar raar aan. Waarom praatte iedereen zo gek? Waarom zeiden ze niet gewoon allemaal 'goedemorgen'?

Het werd steeds vreemder. De mensen begrepen elkaar echt niet meer. De een zei 'stenen', de ander 'bricks' en ze snapten niet eens dat ze hetzelfde bedoelden. Ze ontdekten ook dat sommigen wel dezelfde taal spraken.

Iedereen ging op zoek naar mensen die dezelfde taal spraken als zichzelf. Als je 'I love you' zegt, is het wel fijn als de ander 'I love you too' zegt en niet 'ik snap er niets van'. De mensen wilden niet meer bij elkaar wonen. Ze gingen weg uit de stad en zochten een eigen land. Een land voor alle mensen die dezelfde taal spraken als zij. Zo gingen de mensen over de hele wereld wonen. Bijvoorbeeld in Afrika, China of Nederland.

En de toren? Die prachtige, hoge toren? Die werd nooit afgemaakt. Na een poosje raakten er stenen los. Er waaide zand op. De toren werd een puinhoop. Er is niets van overgebleven.



Abraham

‘Abraham,’ riep een stem.

‘Wie is daar?’ vroeg Abraham.

‘Ik ben het. God,’ zei God. ‘Je moet verhuizen naar een ander land.’

‘Welk land?’ vroeg Abraham.

‘Het land dat ik je wijzen zal,’ zei God.

Abraham ging op reis. Zijn vrouw Sara ging natuurlijk ook mee. Zijn neef Lot ook. Abraham had veel schapen en kamelen en veel knechten die voor de dieren zorgden. Die gingen ook allemaal mee op reis. Waarheen? Ze wisten het niet.

Na een hele poos kwamen ze in het land Kanaän.

‘Dit is het land dat ik aan jouw nakomelingen geef,’ zei God op een nacht tegen Abraham.

‘Aan mijn knecht Eliëzer, bedoelt u?’ vroeg Abraham. ‘Ik heb geen kinderen. Dat weet u toch wel?’

‘Ga naar buiten, Abraham, en kijk naar de hemel,’ zei God.

Abraham ging naar buiten en keek omhoog. Overal twinkelden sterren. Hoe langer hij keek, hoe meer sterren hij zag.

‘Tel de sterren maar eens als je kunt,’ zei God.

Abraham probeerde het niet eens. Het waren er ontelbaar veel!

‘Zoveel nakomelingen krijg je,’ zei God. ‘Je zult kinderen krijgen en die krijgen weer kinderen en die krijgen weer kinderen en die ook en die ook. Ontelbaar veel, zoals de sterren aan de hemel.’

Er gingen jaren voorbij. Abraham was al bijna honderd! Nog steeds hadden Abraham en Sara geen kindje.

Op een dag zag Abraham drie mannen aankomen. Vlug liep hij hen tegemoet. ‘Het is zo warm. Kom bij mij wat eten en uitrusten.’ De drie mannen gingen mee en Abraham zorgde ervoor dat de mannen vers brood, lekkere melk en gebraden vlees kregen.

‘Waar is Sara, je vrouw?’ vroeg een van de mannen.

‘Daar, in de tent,’ zei Abraham.

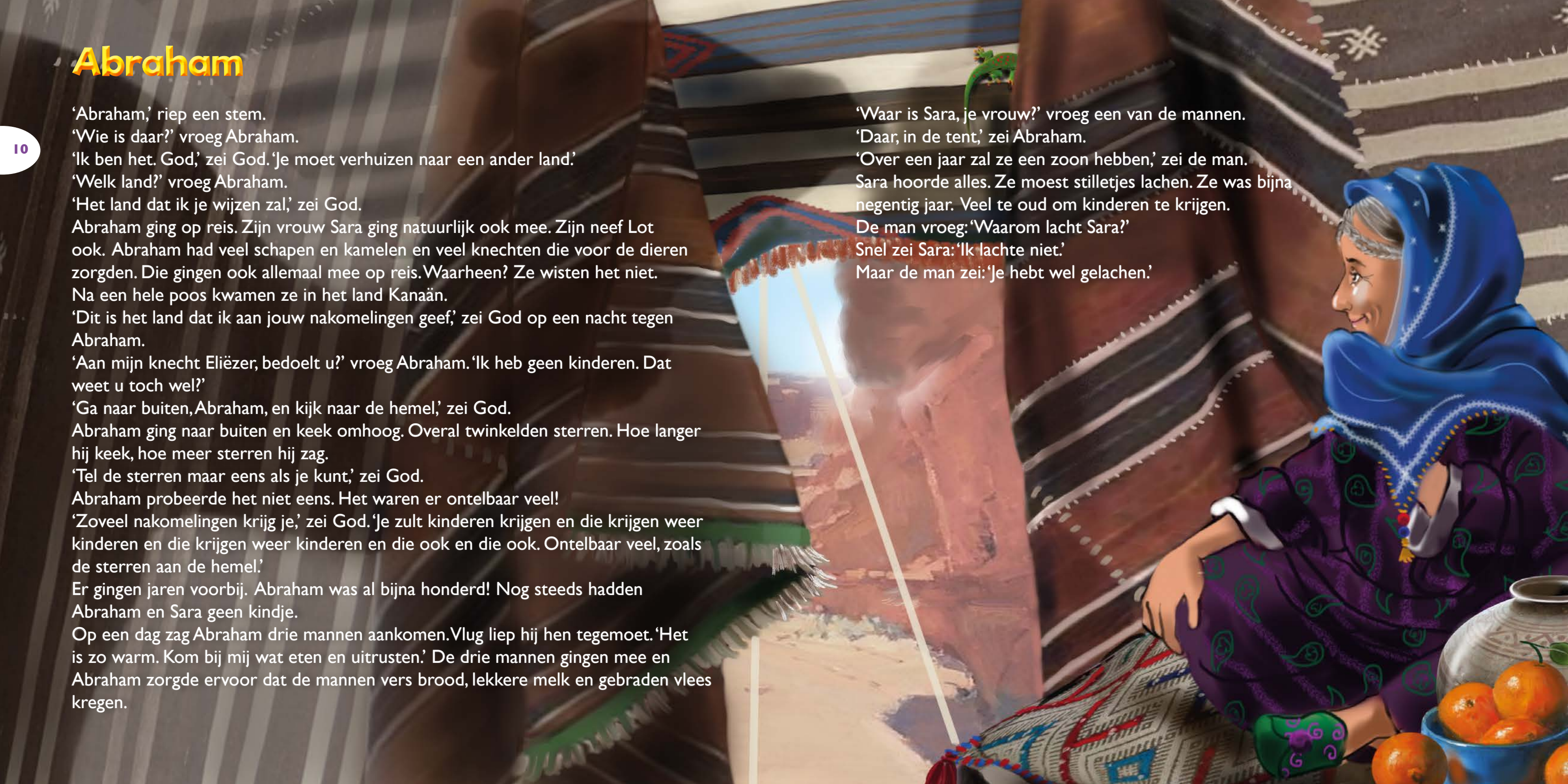
‘Over een jaar zal ze een zoon hebben,’ zei de man.

Sara hoorde alles. Ze moest stilletjes lachen. Ze was bijna negentig jaar. Veel te oud om kinderen te krijgen.

De man vroeg: ‘Waarom lacht Sara?’

Snel zei Sara: ‘Ik lachte niet.’

Maar de man zei: ‘Je hebt wel gelachen.’



Het gebeurde zoals de man had gezegd.

Een jaar later kregen Abraham en Sara een zoontje. Ze noemden hem Isaak. Abraham was toen precies honderd jaar oud. Wat waren Abraham en Sara blij met de jongen.

De tijd ging voorbij. Isaak werd groter. Vaak hielp hij zijn vader Abraham met het werk. 'Abraham,' zei God op een keer.

'Ik luister,' zei Abraham.

'Neem je zoon Isaak mee naar de berg Moria en offer hem daar aan mij,' zei God.

De volgende dag zadelde Abraham zijn ezel en hakte hout voor het offer. Samen met Isaak en twee knechten ging hij op weg. Het was een flinke reis. Op de derde dag zag Abraham in de verte de berg die God bedoeld had.

'Jullie blijven hier met de ezel op ons wachten,' zei Abraham tegen de knechten.

Samen met Isaak ging hij verder. Isaak droeg het hout. Abraham het vuur en het mes.

'Vader,' zei Isaak. 'We hebben vuur en hout, maar waar is het offer dat we gaan offeren?'

'God zal daarvoor zorgen, mijn jongen,' antwoordde Abraham en ze liepen verder.



Op de plaats die God bedoeld had, bouwde Abraham een altaar. Hij legde het hout erop. Hij pakte Isaak vast en legde hem op het altaar. Toen pakte Abraham zijn mes. Hij tilde zijn arm hoog op ...

'Stop!' riep God. 'Doe Isaak niets! Nu weet ik dat je mij vertrouwt en dat ik de belangrijkste ben voor jou. Zo belangrijk, dat je zelfs Isaak aan mij wilde geven.' Snel tilde Abraham zijn zoon van het altaar. Ineens zagen ze een ram, die met zijn horens vast zat in de struiken. Abraham maakte het dier los en offerde dat aan God in plaats van zijn zoon Isaak.

Nog eens beloofde God dat Abraham ontelbaar veel nakomelingen zou krijgen. Zo veel als de sterren aan de hemel en het zand bij de zee.

